

EDITORIAL

(continuació)

Per tant, des d'ara és bo d'invitar els veïns de Santa Eulàlia de l'any 2000, a que no ens judiquin superficial i precipitadament, sinó que vagin una mica més endins, mirant de trobar en la nostra Festa Major del 1970 els valors diguem-ne permanents (si això encara es pot dir en aquests temps contestataris).

Tant de bo que trobessin que la Festa Major

- ens ha ajudat a tots a ser una mica millors
- ha sigut un reposar en el ritme intens del nostre treball
- l'han sentida com cosa seva tots els veïns del poble
- tots els estiuejants n'han estat assabentats
- tots els forasters s'han trobat més acollits
- cap jove o noia l'ha acabada amb un sentiment de fàstic
- tots els promesos n'han tret alegria
- tots els esposos han recordat la «seva» Festa Major, i aquest record els ha fet créixer l'amor.
- cap vell ha restat oblidat
- ens ha ajudat a tots a estimar una mica més als altres
- ens ha acostat a Déu...

Problemes de fe avui - Actituds

No hi ha dubte, ni cal provar-ho, que el món canvia i ho fa ràpidament. Aquest fenomen, connatural a l'home limitat i que es va fent, és d'ahir i de demà, però avui va enriquetat de pressa. Això comporta una situació de crisi, extensiva també a la vida religiosa, a la problemàtica de la fe. L'acceleració es marca més en el món jove: no es veuen les celebracions litúrgiques atapaïdes i esclatants de joventut, ni aquelles cues davant els confessionaris... Pensem tots, especialment els joves, què pot haver passat. Quines actituds es prenen.

Els problemes no es resolen ignorant-los, esquivant-los o prescindint-ne irracionalment o parcialment.

La fe, que és un do de Déu, és un problema de cada persona, que no es resol, irreflexivament o amb esperit sectari o per conveniències o comoditat.

La fe és un acte a nivell d'home de molta confiança i generositat, amb el risc del compromís. No tothom és capaç de dir Sí.

No obstant el sí i el no, mereixen el meu respecte —crec que també el dels demés— si han estat dits i fets honradament, amb reflexió i amb objectivitat.

Però passa sempre així?

N'hi ha que diuen no, perquè els altres diuen sí: ja tenim una altra imbecilitat reaccionària.

D'altres ho prenen com portar melenes, o no: actitud gregària despersonalitzant.

D'altres divinitzen l'home per fer-lo esclau de l'home i suprimir tota transcendència: el resultat serà un animal desgraciat i mutilat.

N'hi ha que els pesa més que el producte de la sana raó o l'amor generós i enriquidor, l'impacte i l'empesa irracional de certes glàndules endocrines, i així topen i fugen del Déu veritat i amor: el resultat és una ramaderia estèril i ofensiva a la més mínima dignitat i esperit.

N'hi ha encara de més *infra*: ni s'han proposat el problema, ni han buscat falaguers justificants.

Els més «pillors» que bonics, diuen que s'ho prenen seriosament però que no han pres encara una determinació: això almenys, si no mata d'humà, és còmode i elegant.

Senyors, serietat!

És un problema de maduresa, de netedat, de reflexió, d'esperit i profunditat humana. Dir sí o no a Crist, vol dir estudiar Crist, fer-se càrrec de l'Evangeli. Altrament si es fa per referències més o menys barates, per retalls de llibres o diaris més o menys mal digerits, per conveniències o comoditats més o menys justificables, no ens podem dir honorats en el sí o en el no.

J. Vallicrosa

Panadería

Bollería

San Antonio

de Jaime Peig

Tel. 55

El Rieral

Santa Eulalia de Ronsana